

LIBRIS

We know
books

Editor: *Vasile Burlui*

Redactor: *Cătălina Cotoman*

Tehnoredactor: *Cristina Lucia Șutiu*

Coperta: *Cristina Lucia Șutiu*

DE ACELAȘI AUTOR:

Nu e un cântec de dragoste

Unde ești în noaptea asta

Despre furie și despre vânt

Greșeli uriașe

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
ROBECCHI, ALESSANDRO

Nebunie mai mare / Alessandro Robecchi ; trad.

din lb. italiană de Gabriela Dima. - Iași : Cartea

Românească Educațional, 2024

ISBN 978-606-057-343-2

I. Dima, Gabriela (trad.)

821.131.1

Alessandro Robecchi, Follia Maggiore

© 2018 Sellerio Editore, Palermo

Grupul Editorial Cartea Românească Educațional
Copyright © Editura Cartea Românească Educațional,

2024

www.librariacartearomaneasca.ro/ecredu.ro

Alessandro Robecchi

NEBUNIE MAI MARE

Traducere din limba italiană de Gabriela Dima

Cartea Românească
EDUCAȚIONAL

Cuprins

Uvertură.....	5
Unu	20
Doi.....	26
Trei.....	36
Patru.....	56
Cinci.....	62
Şase.....	69
Şapte.....	77
Opt	86
Nouă	102
Zece	115
Unsprezece	120
Doisprezece.....	124
Treisprezece.....	131
Paisprezece.....	156
Cincisprezece.....	162
Şaisprezece.....	168
Şaptesprezece.....	183
Optsprezece.....	196
Nouăsprezece	214
Douăzeci	219
Douăzeci şi unu.....	223
Douăzeci şi doi	241
Douăzeci şi trei.....	254

Douăzeci și patru	262
Douăzeci și cinci	271
Douăzeci și șase	274
Douăzeci și șapte.....	280
Douăzeci și opt.....	289
Douăzeci și nouă	292
Treizeci.....	297
Treizeci și unu	302
Treizeci și doi.....	304
Treizeci și trei.....	309
Treizeci și patru.....	312
Cortina.....	329

De la un punct încolo, nu mai există întoarcere. Și acesta este punctul care trebuie atins.

F. KAFKA

Uvertură

Mașina toarce liniștit și monoton, în tinericul șuieră în jurul ei, autostrada este aproape pustie, camioanele se mișcă lin, ca măregelele unui rozariu, ca farfuriuțele de sushi pe benzile transportoare de la bar.

Tiruri câte vrei, *all you can eat*.

E noapte târziu sau dimineață foarte devreme. Carlo Monterossi conduce calm, relaxat, bătrânul stă lângă el, elegant, perfect, călătoresc de aproape patru ore și nu și-a slăbit cravata, nici nu și-a scos geaca, nici nu s-a plâns de nimic. Oscar stă pe bancheta din spate, pe jumătate întins, poate că ațipește puțin, acum îl trezesc curbele Apeninilor, se gândește Carlo.

Au trecut pe lângă Florența și alunecă la vale, spre Bologna și spre câmpie, apoi mai au o linie dreaptă până la Milano și au ajuns.

Dar unele povești trebuie spuse de la început, iar începutul este acesta.

— Hai să mergem la Napoli, spusese Oscar, dar insistase să meargă cu mașina, ceea ce însemna cu mașina lui, a lui Carlo.

Își pusese o geantă în portbagaj și pantaloni comozi pentru condus și plecaseră cu cerul din Milano care spunea:

pocăiți-vă pentru păcatele voastre, nimic nu va fi iertat, cum stați cu ratele pentru casă?

Dar era frumos să conduci și, mai ales, Oscar nu putea fugi sau evita întrebările.

— Dacă te duc la Napoli cu mașina, mi se pare că ar trebui cel puțin să știi de ce, spusese Carlo în dreptul orașului Piacenza.

După ani de zile de vizite imprudente, aproape de prietenie, Carlo știe că lui Oscar Falcone nu-i place să fie misterios. Nu, nu, el chiar este misterios și atât, fără scopuri ascunse. Și chiar și activitatea lui, la jumătatea drumului dintre băgăreț și detectiv, prevestitor de necazuri, nu are niciodată granițe clare. Din când în când are câte o sarcină și îi cere o mână de ajutor, iar Carlo acceptă bucuros, căindu-se însă imediat. Oscar e în regulă, întâmplările prin care trece, ceva mai puțin, nu se știe niciodată cum se poate termina una și cine va ieși prost, iar după ultima i-a rămas un gust acid de neterminat, de dreptate care nu s-a făcut.

Dar Carlo a învățat că așa e cu Oscar, e nevoie de răbdarea unui pescar, conduce fără să spună nimic iar Oscar tace și el, îmbrăcat ca un tânăr de treizeci de ani, cu cămașa care se vede pe sub pulover și aerul cuiva care se prefăce că se plictisește, dar se vede că se gândește. Nu e cineva care explică lucrurile. Dar, la urma urmei, de ce nu? Doi prieteni pleacă într-o excursie, în regulă. Șapte ore de mașină la dus, șapte la întors, un lucru misterios de făcut acolo. Carlo se simte îndreptățit să primească explicații.

— Hai să mergem la Napoli.

Bine, să mergem, ordonați! Dar de ce?

Iată așadar drumul dus, cu destinația Napoli. GPS-ul spune cinci ore și cincizeci de minute până la destinație,

este ora șapte dimineța, au trecut de Reggio Emilia, traficul este neglijabil iar cerul bate în gri metalic, anonim, rezistent la zgârieturi.

Și atunci Oscar i-a povestit, ascunzând probabil nuanțe și detalii.

Clientul, cel care i-a încredințat cazul, era un tânăr vioi, manager de ceva sau altceva, unul din cei care au aerul că un minut de-al lor merită cât o oră de-a ta, așa că faceți voi socoteala pentru o viață întreagă. Sarcina era simplă: tatăl lui nu mai era de găsit, iar el nu putea să stea după nebuniile bătrânului. I-l recomandaseră pe Oscar ca fiind rapid și discret, e întotdeauna mai bine să nu fie prea multă flecăreală. Vorbea despre tatăl său dispărut de parcă era un dosar care nu putea fi găsit și i se adresa lui Oscar ca unei secretare chemate în ajutor de director.

— Credeți că ar fi putut pleca împotriva voinței lui? întrebuse Oscar.

Da' de unde.

Bătrânul se numea Umberto Serrani, avea șaptezeci și doi de ani și era – fiul o spusese aproape cu un oftat de resemnare – în formă perfectă, agil și mișcător, independent. Viu, pe scurt, dar așa gândise Oscar, cuvintele bărbatului fuseseră puțin diferite.

Oscar pusese întrebările obișnuite, primind răspunsurile la care se aștepta, adică fraze pe jumătate și deloc sincere. Nu se înțelegea bine unde se termina dragostea filială pentru tatăl dispărut fără să dea un telefon – și fără să răspundă la apelurile lui – și unde începea grija moștenitorului. Sau se înțelegea chiar prea tare. Să nu cumva să-și cumpere o proprietate în Islanda, să nu dea

cadou o vilă vreunei dansatoare, să nu ajungă să aibă probleme, asta era ideea, la care clientul adăugase pentru decentă un „măcar să știu că e bine”, care era ultima lui grijă, dar trebuia să-o spună.

— A mai făcut așa?

— Da.

— Și?...

— Și nimic, s-a întors întotdeauna acasă de parcă s-ar fi dus să cumpere ziarul. Odată, dar am descoperit-o mai târziu, a fost câteva săptămâni la Budapesta, nu mă întrebați de ce.

— Și atunci, de ce nu așteptați liniștit? spuse Oscar. Poate că se întoarce din Papua și vă aduce un colier de flori.

Dar celălalt probabil că avea simțul ironiei unei călugărițe de sihăstrie, pentru că nu făcuse nici măcar o grimasă.

— Tata are dușmani, spuse fără să adauge altceva, dar restul frazei îl completase Oscar: nu e genul care se poate învârti pe unde vrea.

Carlo ascultă povestea. Și-a conectat telefonul la un post de blues la întâmplare și muzica a început să curgă din radioul mașinii, la volum minim. Un post online din Oklahoma, poate, blues rural, cu reclame de meșteșugari și restaurante din Tulsa și din jur, unde totul pare să coste nouă și nouăzeci și nouă. Mai degrabă supraréalist, pe Autostrada Soarelui.

Menținea o viteză constantă, puțin peste limită, spera că nu va ploua și număra camioanele cu imaginea lui Padre Pio – pe geamuri, pe lateral, pe ușa din spate – și ajunsese deja la patru, și abia trecuseră de Modena.

Căutarea nu fusese nici ușoară, nici grea. Bătrânul nu se lăsa găsit, dar nici nu se ascundea. Omul lui Oscar de la cărțile de credit – informații confidențiale în schimbul unor bani sau favoruri – era în concediu medical, dar, din fericire, bătrânul scrisese un cec, o sumă mică, încasat la Napoli de o oarecare Cismina Natali, patruzeci și doi de ani, de profesie actriță, dar nu se știe ce fel de actriță. Așa că el căutase agenția doamnei – dându-se drept impresar din Milano – și urmase indiciile până la bătrân. Un lucru simplu, puțin noroc.

Ajunseseră la Napoli la ora prânzului, Carlo pretinsese o pizza și i se păruse că nu băuse niciodată o cafea atât de bună, apoi se prezentaseră la hotel, frumos, vechi, puțin *fané*, ca un nobil decăzut care, cu cât decade mai mult, cu atât pare mai nobil, portarul în haină închisă la culoare, cu figura cuiva care a văzut multe și încă nu a terminat de văzut, decăzut și nobil și el.

Lui Carlo lumina de la Napoli i se părea foarte frumoasă.

— Domnul Serrani este în cameră?

— Ăă... cine vrea să știe?

— Eu, spuse Oscar cu un zâmbet și un mic gest cu mâna, care avea o bancnotă de cincizeci de euro și care, dintr-odată, nu o mai avea. Ia te uită ce magie, se gândise Carlo, pentru că bancnota era acum în mâinile celui alt, care zâmbea și el și spunea:

— Camera 406... domnul nu este singur.

Apoi, pe coridorul de la etajul al patrulea, cu un parchet foarte frumos care scârțâia în ciuda covorului roșu gros, ezitaseră o clipă: să năvălească așa în camera

unui domn care „nu este singur”, fără a fi anunțați, în langoarea napolitană a orei prânzului, în fine... Dar când bătuseră, nu fusese nicio ezitare, nicio voce găfâitoare, nicio grabă de a se îmbrăca mai bine – măcar chiloții domnișoarei sau un halat de baie – pentru a primi vizitatorii neașteptați.

Nimic. Doar un „Intrați” puțin surprins, cu surpriza adăpostită într-o frumoasă voce masculină care se oprise o clipă înainte de a sări, înainte de a deveni un ton enervat.

Așa că Oscar Falcone, copoiul, și Carlo Monterossi, în rol de „elementar, Watson” intraseră fără ezitări și rețineri.

Un apartament, mai degrabă decât o cameră de hotel.

Bătrânul, îmbrăcat perfect, cu pantofi lustruiți, cămașă, cravată, vestă, așezat într-un fotoliu confortabil de brocart albastru, nobil și decăzut, îi privise calm. Un domn bine cu păr alb, ochi atenți, cu umerii drepți sprijiniți de spătarul fotoliului, o pictură în ulei.

Patul neatins, ordine și curățenie. O vază cu flori albe, o femeie pe jumătate întinsă pe o canapea fals-Empire, cu o carte în mână, cu capul înclinat în semn de întrebare fără cuvinte, cu o sticlă de apă și un pahar pe jos, pe covor. Fustă plisată puțin deasupra genunchiului, cămașă albă, ochelarii abia scoși ținuti într-o mână.

O profesoară despre care elevul poate spune: „Ah, da, profa!”, dar care rămâne profesoară, cu aerul cuiva care a fost întrerupt, cu privirea spre ei în care se amesteca enervarea și curiozitatea.

Bătrânul dăduse din cap și făcuse un mic gest către noii oaspeți, un gest prin care le cerea să aștepte, apoi îi zâmbise doamnei, care începuse din nou să citească.

O pagină. Două. Trei.

Fluid și rapid, nu o recitare, nu, o lectură, convingătoare și ritmată, perfectă. Fără aere de actriță și cu vocea plină de efecte, nu, o lectură ca atunci când citești bine. Carlo nu recunoscuse textul, chiar dacă îi amintea de ceva... frumoasa Lisa... ceva francez, desigur, ceva magnific, scris special pentru a fi citit de o femeie zâmbitoare pe o canapea dintr-un vechi hotel din Napoli, în penumbra nici caldă și nici rece, într-un loc în care noiembrie nu este cu adevărat noiembrie.

Când ajunsese la sfârșitul capitolului, închisese cartea și se uitase la ceas.

Bătrânul se ridicase și își luase la revedere cu afecțiune, mulțumindu-i și înmânându-i două cecuri deja semnate și așezate pe o măsuță rotundă, strălucitoare, nobilă și decăzută. Ea făcuse ochii mari, pentru că suma trebuia să fi fost mai mare decât cea convenită, zâmbise recunoscătoare așa cum se face la surprize și se ridicase în vârful picioarelor pentru a-l săruta ușor pe bătrân pe obraz. Apoi se îndreptase spre ușă și se întorsese doar în ultimul moment.

— Dar așa nu veți ști cum se termină, domnule Umberto!

— Dar nu se știe niciodată cum se termină, Cismina! spune bătrânul, ... și, cine știe, poate ne mai vedem, dumneata nu pierde cartea, păstrează semnul!

— Dacă aflu că vii la Napoli și mă trădezi..., vai de dumneata! zice ea cu o încruntare falsă.

Carlo zâmbeste, pentru că atunci când aude pe cineva care folosește „dumneata” simte mereu un fior plăcut de secol al XIX-lea, apoi se gândeste: ah, da, profa!

— Vorbești ca frumoasa Lisa, Cismina, răspunde prompt bătrânul. Nu, nu te voi trăda.

Ea plecase, lăsând în urmă un mic râset. Pentru ei nici măcar un cuvânt, nici măcar o privire după semnul de întrebare inițial din ochi.

Acum, drumul de întoarcere.

Se apropie de Milano, tocmai au trecut de Bologna. Există ceva care seamănă cu zorii, iar lumina nu lasă să se înțeleagă ce crede cerul despre asta. Camioane cu Padre Pio: unsprezece la dus, doar șapte la întors, deocamdată.

— Aproape am ajuns, spune Oscar.

— Nu chiar, cel puțin încă o oră și jumătate, spune Carlo.

— Trebuie să merg la baie, spune bătrânul.

La Napoli, domnul Umberto ceruse câteva ore să se odihnească, Carlo și Oscar luaseră o cameră pentru a face un duș și a se odihni și ei, în realitate doar pentru a nu aștepta în hol. Apoi plecaseră liniștiți, după cină. Bătrânul se așezase în față în mașină, dacă era supărat nu lăsa să se vadă, părea să considere normal că cineva îl găsisse și îl aducea acasă.

Nu a spus „Plecați”, sau „Spuneți-i fiului meu că sunt bine”. Nu, se comportase ca și cum ar fi așteptat un taxi spre Milano. Dar apoi vorbise, da, iar Carlo ascultase cealaltă poveste, cealaltă viziune.

Domnul Serrani îi studiasse bine la restaurant, se uitase la ei așa cum un meșter bun se uită la un ucenic stângaci, cu aerul cuiva care știe să judece oamenii. Ce știau ei? Doi tineri – astăzi suntem tineri mult timp – foarte preocupați să găsească lucruri de făcut, pe scurt, în acea fază a vieții în care cineva nu are regrete pentru că este ocupat să și le facă pentru viitor.

Voia să i se citească din Émile Zola într-o cameră de hotel de la Napoli, și ce dacă? O femeie frumoasă. De ce nu? E interzis?

Bătrânul vorbea despre sine fără să se plângă de ceva, elegant, autoironic, era o plăcere să-l auzi vorbind, chiar mai mult decât radioul din Oklahoma.

— E ceva ce ține de obsesii... și de ipocrizia lumii... Toată viața lași laoparte multe lucruri, le întrerupi, le amâni, le îngrămădești într-un colț: o să le fac la bătrânețe, da, într-o zi voi avea timp. Paradoxal, acest lucru este încurajat social atât timp cât muncești, produci bani... apoi sună prost. Uf, a plecat la Budapesta! Uf, a plecat la Napoli. Nu mai știe ce e cu el, săracul, și-a pierdut mințile!... E ca și cum libertatea, sau numai liberul arbitru, funcționa bine în faza de proiectare și speranță. Tu spui „Într-o zi voi face asta și asta”, toată lumea dă din cap, aprobă, dar apoi, când o faci în sfârșit, nu mai e așa de bine...!

— Vorbiți despre fiul dumneavoastră?

— Da, și despre el.

Primul loc unde se pot opri ca să facă pipi este la treizeci și opt de kilometri.

Domnul Serrani are o voce joasă și fermă, dar nu aspră.

— Știți? Îmi amintesc data exactă, chiar și ora, când mi-am jurat că într-o zi îl voi citi pe Zola cum trebuie, cu calm, cu devotament, așa cum se face. Era treisprezece decembrie 1998, evitasem o pierdere de aproape patruzeci de milioane de dolari pentru un tip care credea că îi arsesse deja, pusesem banii în siguranță și câștigasem zece la sută, trei milioane nouă sute de mii, era ora patru dimineața și eram în birou. Și m-am gândit că îmi greșisem